

— Марто, Марто! Както си се засилила, май че ще изкарашъ днесъ двадесетъ лева!

— Не бой се, не бой се.

Стефания е тромава въ ржцетъ. Тѣ сж сякашъ строшени и вкоченясали. Чистенето на чирозитѣ и солъта на паламуда ги развали още въ времето, когато въ Созополъ имаше рибно тържище и женитѣ печелѣха добри надници. Хиляди и стотици хиляди чирози и паламуди минаваха презъ ржцетѣ имъ. Едва насмогваха, като се случеха добри па-сажи. Премѣстиха после рибното тържище въ Бургасъ, и остана за созополскитѣ жени само морето и неговиятъ есененъ вѣтъръ, остана имъ само грижата по мъже и синове презъ бурнитѣ зимни нощи. А хлѣбъ почнаха да търсятъ съ совалката и мотиката отъ рибарскитѣ мрежи и отъ лозята. Но въ голѣмитѣ градове засноваха въ просторни фабрики стоманенитѣ игли на безброй плетачни машини; трудътъ на плетачкитѣ въ Созополъ поевтинѣ и стигна до осемъ лева на день. Затова е злобна и сърдита Стефания — че толкова мрежа е прехвърлила, а на децата си чорапи все не може да изплете.

— Марто! Марто! Нѣма го вече чехчето съ фотографията, да му стоишъ мирно съ чужди совалки и мрежи по двора, да се гонишъ съ него по пѣсъка. Работа, работа има сега. Какво чакашъ още — време е и ти да се оженишъ! Че да те видя тогава, какъ и деца ще гледашъ, и съ насъ ще се надпреварашъ!

Марта свежда тъмнитѣ си клепачи.

— Всѣка знае себе си, Стефанио.

И пакъ си спомня морето и пѣсъка и дветѣ тънки начупени пжтечки по него. Исква ѝ се да иде тамъ, да види, дали водата е измила вече нейнитѣ стѣпки.